

Освѣнъ 500 чипровски католически сѣмейства, които се поменуватъ въ прочетеното сега извѣстие, въ Чипровецъ е имало около 2000 православни българи, които въ всѣки случай ще да сж изпитали сжщата участъ, каквато сж изпитали и тѣхнитѣ сънародници, католицитѣ.

Нещастията на чипровчанитѣ не се свършили съ разрушаването на тѣхнитѣ жилища. Тия отъ жителитѣ, които сполучили да избѣгатъ отъ огъня и отъ ножа на османцитѣ и да се прѣснатъ по горитѣ, били нападвани, обирани, убивани или откарвани въ плѣнъ отъ разбойници, които били тогава доста размножени въ сѣверна България. Остатъкътъ отъ бѣжанцитѣ прѣминалъ Дунава заедно съ своитѣ духовни лица, които отъ 50—60 души били останали само 14 души. Съ забѣгналитѣ се спасилъ и послѣдниятъ католически софійски архиепископъ, Княжевичъ, нъ неговитѣ 7 внуци били откарани отъ турцитѣ въ робство. Въ Влашко бѣжанцитѣ били сжщо грабѣни, убивани и продавани въ робство отъ разбойниците и отъ маджарскитѣ войски, а най-вече отъ татаритѣ, които намѣрили тогава сгодния случай да оплѣнятъ Молдова и Влашко. За да се спасятъ отъ татаритѣ, забѣгналитѣ българи прѣминали съ архиепископа си Карпатитѣ и се заселили въ Брашовъ, а оттамъ по-късно били заселени въ Банатъ, въ градеца Винга и въ неговитѣ околности, дѣто живѣятъ и до сега много отъ тѣхнитѣ потомци.

Нѣкои отъ забѣгналитѣ чипровски боляри получили въ Австрия своитѣ стари боляр-